

Skillingsviser er namnet på ein eigen, folkeleg songtradisjon. Namnet kjem av at desse visene vart trykt og selde for ein billig penge - ein skilling.

Då Alf Cranner i 1970 ga ut ein bukett skillingsviser på LP-en «Almuens opera», skreiv Alf Prøysen denne teksten på omslaget til plata: *«Det er så lett å le av en skillingsvise, den er jo så naiv. «Kjøkkenpigeviser» ble de gjerne kalt. Herskapet lo når kjøkkenpigen sang sine bedrøvelige viser i sitt lille kryp-inn med heklet sengeteppe og tent måneskinnslampe. De forsto ikke skillingsvisens varme lidenskap - og så lo de... Herskapet gikk i operaen der det var lysekroner og tepper i mørkerød fløyel, hvor aldrende primadonnaer slo ut sin vifte og sang at de var sytten år. Hadde kjøkkenpigen sett dét, ville det vært hennes tur til å le - og ikke forstå... Heldigvis er begge kunstarter romslige og tøyelige. Vi har skillingsviser i skjemtestil på samme måte som operaen har sin Opera Comique.»*

Så langt Alf Prøysen. Det høyrer med at tilliks med andre kunstuttrykk kan også skillingsvisene by på skattar. Ein slik skatt kjem her, i form av teksten til skillingsvisa «Lille Viggo», ført i pennen av ingen ringare enn Hans Christian Andersen.

Lille Viggo

Lille Viggo, vil Du ride Ranke?
Sæt Dig paa mit Knæ, Du søde Dreng!
Jeg hos Dig er Barn i Sjæl og Tanke;
Vi vil lege, til Du skal i Seng.

Her hos Dig jeg Barnehimlen finder,
Glemmer Alt, hvad der gjør Hjertet Vee;
Lad mig kysse dine røde Kinder,
Lad mig dog de brune Øie see!

Viis mig saa, hvor stor Du er, Du Søde!
Nei, hvor Haanden dog er buttet rund!
Smilet sidder i de Kinder røde,
Altfor smuk er dog din lille Mund!

Hver en Blomst Du kysser, som en Broder,
Taler med den, paa din egen Viis,
Hele Verden har Du i din Moder,
Hendes Skjød er Dig dit Paradiis.

Ingen seer paa Dig med mørke Blikke,
Du er Barn, Dig er man ikke vred;
Verdens vilde Strid forstaaer Du ikke,
Kjærlighed kun kjender Kjærlighed.

Jeg en smuk Historie Dig lover,
Følg nu Moder til din lille Seng!

Synge vil jeg for Dig, til Du sover,
Lille Viggo, Moders bedste Dreng!

Du maaske for mig, som ældre, synger,
Naar jeg skal til Ro den sidste Gang;
Ja, naar Jorden paa min Kiste tynger,
Syng da med den dybe Vuggesang!

Tænk paa ham, der trofast mange Gange
Gynged Dig paa Armen op og ned.
Verden glemmer mig og mine Sange!
Mon Du glemme vil min Kjærlighed?

Domenico Ghirlandaio (1449-1494)
: Bestefar og barnebarn

I 1969 var eg tilfeldigvis så heldig å få sjå den store danske skodespelaren Clara Pontoppidan – 85 år på det tidspunktet – framføre «Lille Viggo» på norsk fjernsyn. Det var ei stor oppleving. I 1993 vart dette opptaket synt i reprise i Da Capo i NRK, og opptaket kan ein finne ved å [peike og klikke her](#). (*Det tek som regel frykteleg lang tid før opptaket startar, dessverre. Og av og til må du aktivt velge avsnittet – det er nr 8 i innholdslista. Men opplevinga er vel verd ekstra bry og ventetida.*)

Biletet oppe på sida er teke av Aaron Mello. Meir informasjon om biletet kan ein få ved å [peike og klikke her](#).

Meir informasjon om måleriet av Domenico Ghirlandaio kan ein få ved å [peike og klikke her](#). Du kan sjå ein større versjon av biletet ved å peike og klikke direkte på det.

Andre fine dikt kan du finne via [denne sida](#).

H.C.Andersen : Lille Viggo

